

Dragi DeJane,

Evo nekoliko ozbiljnih uvodnih napomena koje želim da ti saopštim pre nego što se uhvatiš u koštac sa mojim rukopisom, pošto mislim da treba da ih imaš u vidu kada je reč o tvojoj literarnoj optici koju ja neobično uvažavam.

Naime, ovo što imaš čast da pročitaš nije integralna verzija romana već linearno vođena naracija iz očišta intelekta obolelog infantilijom i moralnim ludilom, koje sam elaborirao i definisao. Kasnije montirani i umetnuti dodaci tiču se unutarnjeg monologa u kom narator spekulira o onom što je lično i ispovedno, da bi potom sve to pomerio u polje mimo vremena sa jasnom moralnom iskrom koja mu kako se priča razvija daje nadu da je moguće ispričati sve te užase koji su nepodnošljivi i meni samom, a sa određenom poukom u odnosu na neke humanističke koordinate.

Ne može se sve iščitati u ključu linearne naracije na uzvišenom umetničkom jeziku jer su i plemenito lepa osećanja u svojoj iluziji lakoće i ljupkosti u izvesnom smislu narkotičke obmane, a i preterano zlorabljenje stilističke pitkosti mogle bi za posledicu kod konzumenata izazvati samo slabost nerava usled iritiranosti slabom rezolucijom deskripcije te psihološkom sondom koja površno očitava naše kompleksne lične osobine, koje su mešavina neverovatne originalnosti i duhovitosti i u isto vreme neviđenog obešenjakluka u raspojasanosti.

Ja sam ovu mračnu građu rukom prepisivao u do sada za mene neviđenom stvaralačkom zanosu, i tako delikatan model naracije – mislim prevashodno na opsežnu samoanalizu po ugledu na Cajtblumov odnos prema Leverkiju – ovaj Serenus nije želeo odmah da zaključi. I bio sam u pravu.

Plastičnost likova, dalje umrežavanje veza kako između njih samih tako i u okviru saspensa nalik na zaplete gotskog romana, kao i zamena imena likova polusveta sa imenima poznatih ličnosti, sve to i još ponešto valjalo je trpeti, te još transponovati i preispitivati kako bi dobilo univerzalnu dimenziju, pa ako ona i nije idealna barem je autor napokon spokojan, trezven i uljuđen nakon ovog obimnog posla. Znači, ta meandriraća pozicija autobiografa i par umetnutih epizoda koje čine solidnijim ram u kom se događaju i jedna za drugom ređaju ove mučne iskušeničke slike – to bi zapravo bilo to i tu nikakve izmene nema, što je veoma dobro jer je romaneskni kostur i te kako stabilan. Žalosno bi bilo da sada činim napor više kad sam još uvek toliko neozbiljan i lenj da mi majka izigrava sifrazetkinju i lektora prebacujući tekst na disketu pošto para nemamo ni za fotokopiranje.

S poštovanjem, iskreni prijatelj

Nenad Racković

Bez posvete

Prva krv*

Srednjovekovni krem od svinjske krvi sa hašišom

Druga ruka

Treći ljudi i neljudi

Četvrti rajh

1. Čik pogodi

2. 05:43

3. Dvostruka obratnica

4. Varijacija na temu

5. Pogled unatrag

6. Oda dupetu

7. Oproštajno slovo rajhu

Peti deo elementa

Šesta šestica u šestici

Sedmi minus

Osma glava

Devet X-fm

Deseta Simfonija

Prvi stav (Staccato)

Izbor ili sudbina?

Drugi stav (Crescendo)

Treći stav (Moderato)

Epilog

Post-festum – Beleške

Post-post-scriptum

Đavoslov – extra bonus

* Ovo je sadržaj romana Nenada Rackovića *Knjiga recepata* iz kog u ovom broju Reči objavljujemo prva tri poglavlja.

KNJIGA RECEPATA

LEGENDA: Paco-ubica, poznat u narodu kao pacov-vuk, običan je beli medicinski pacov, koji se kljuka pacovskim mesom dok ne postigne natprirodnu težinu. Kada postigne željenu, kapitalnu veličinu, oslepljuju ga i dalje drže na režimu slane vode uz trening na točku. Od gladi zubi mu izrastaju dok ga ne počnu gušiti, ne dopuštajući mu da ikada više zatvori čeljust. U stanju potpune malaksalosti i izluđenosti, pušta se u pacovske redove čiju informacionu mrežu ovaj dresirani kanibal potpuno rasturi. Pacove prvo jede u grupicama po leglima, sve dok se ceo uspaničeni čopor, na teritoriji na kojoj operiše medicinski hibrid, ne počne međusobno tamaniti, zahvaćen ludilom dezinformacije.

ČEMU I U IME ČEGA OVA KNJIGA

Pre svega, budući čitaoče, namera mi je da te upoznam sa čudnim putevima za sticanje kulinarskih naravoučenija, kao i sa svim receptima iz kataloga ovog muzeja ishrane. Ovo pisanje ima za cilj da ti predstavi Beogard 2000. godine. Ja sam pri čistoj svesti.

Sve je počelo negde uoči NATO-agresije, kad sam šutnut sa Nezavisnog radija B2-92, pošto je kolektiv proslavio dobijanje MTV nagrade "Free your mind".

Posle početka smehotresnog bombardovanja, sa Centralnog groblja, gde sam do tada živeo, pobjegao sam u Centralu na Dorćolu.

Ovaj intimni dnevnik, sa poteza Francuska 42 – Braće Jugovića, ujedno je i moja bizarna gastronomska početnica. Đakonije koje slede u skladu su sa ukusom i apetitom sredine u kojoj sam imao sreću da se rodim.

Posle kapitulacije i predaje teritorija razorene zemlje, umesto da se vapaj našeg napaćenog naroda vine do neba, mi smo se opet latili specijaliteta iz narodnog kuvara, gosteći se i časteći kao da se ništa nije dogodilo. Nema u ovom trenutku ni najmanje izgleda da ovaj rukopis dopre do javnosti, izuzev ako bi kakvim čudom strane rukopisa poletele i napustile ovaj konc-logor, da onima napolju, čiji život protiče bez viza i sankcija, prenese dašak tajnih zatvorskih čarolija s brdovitog Balkana.

Živeći životom svoje epohe, hoću da vam otkrijem tradiciju kulinarstva iz ovog podneblja. Kako sada stvari stoje, prisiljen sam da ova saopštenja pripremam za trenutak u kom će se svetska javnost umilostiviti da otvori granice ovog našeg tesnog obo-
ra, bez gađenja prema našem grok-grok jeziku, a zarad sopstvene povelje o ljudskim pravima. Hoću reći

da je na neki način, u ovo naše televizijsko vreme, kuga vešticijih kuhinja, čaranja i vraćanja sve-isceliteljskim eliksirima i formulama uspeha uzela maha svuda po svetu, i potpuno sam ubeđen da se belosvetskim gospodarima i ovi recepti iz donjeg carstva mogu staviti na račun. Kamo lepe sreće da sam vičniji slovu, pa da ovom repertoaru neukusa dam prikladan izraz. No, biće dovoljno i to što ću linearno povezati priču, da ne bih brzo i istrčavao, čemu su inače mladi pisci skloni kad im gori pod nogama. I zato prekidam ovde ovaj pomalo nategnut uvod, uzimam vas za ruku i vodim iza gvozdene zavese, u društvo blejača.

Neka kao upozorenje, pre nego što pred vas iznesem specijalitet kuće, stoji još i ovo:

Moji psihotični i ponekad halucinantni modeli izražavanja više su izraz moje bolesne ličnosti nego stilizacija iza koje bi se pisac traljavo skrivao. Jer, alkohol mi je već ubio detinjstvo, a narkomanska obest uništila mladolikost. I misli navrle iz grizodušja moram zbog tog nepromišljenog pakta iznedriti u njihovoj zeleniškoj kamati.

UMESTO UVODA

Nedelja. Jul u Julu. Tačno 00:00. Napad migrene. Dan posle bombardovanja, čiji smo kraj proslavili u podrumu opservatorije na Kališu, sa Merilinom i travestitima, Deki je otvorio klub ljubitelja egzotične ishrane "M. Bizzare".

Galeriju ovog gastronomskog hrama otvorio je čuveni akademski slikar i ekscentrik Srba de Stil, koji je i uredio ambijent.

Originalni Titov bareljef, verovatno najveći ikad rađen u bronzi, Deki je kupio preko svojih šema od frajera iz palate Federacije. Bareljef je visio iznad najdužeg šanka, bolje reći mermernog čuda, na kom su blistali ogromni mesarski noževi pobodeni u njeguške pršute.

Samo se na mermeru može fino rezati šunkica.

Ali, pun pogodak tog dana bio je eksponat iz Dekijeve paklene kuhinje, tj. destilerije. Kako je Dekijev čale čuveni Boža travar sa Romanije, imali smo prezentaciju apsinta od domaćeg pelena, sa etiketom "Kapital", kao i neko crveno ludilo iz Češke.

"Kapital" je bio bolji od originala. A bilo je i kokice.

PRVA KRV

Srednjovekovni krem od svinjske krvi sa hašišom

50 gr maslaca
200 gr čokolade
20 gr hašiša
250 gr šećera
100 gr brašna
½ l svinjske krvi
1 čašica trešnjevače.

Važna napomena: za ovu poslasticu potrebna je sveža svinjska krv; takođe, što mlađi turski kašmir, mastan i mek.

U loncu oprezno rastopite maslac sa čokoladom. Stalno mešajući, dodajte šećer i izrendan hašiš sa brašnom; na kraju dodajte svežu svinjsku krv. Mešajte polako dok se masa ne ujednači. Budite vrlo obazrivi: krem nikako ne sme da provri. Čim ga odmaknete od toplote, odmah uspite trešnjevaču, uz stalno mešanje. Krem ostaviti malo u hladnjak, a potom služiti uz muskat oraščić po želji.

E sad, Cane, tipični beogradski ubica a Dekijev ortak sa fronta, koji ume oko kuhinje, uvek bi ljubomorno prećutao glavnu caku.

Slatke maršalove špagete servira svojim sponzoršama tako što palačinke peče na opijumskom ulju, pa ih onda iseče na tanke rezance i prelije hladnim kremom. Niko ne zna koliko to zadovoljstvo košta jer su mušterije sladokusci, uglavnom iz specijalne službe za borbu protiv terorizma, i svi se isto keze na tenisersko-benetonski način. Brdo mesa i debeli nabori kože, grubo maskirani sportskom garderobom.

Policajština zaškriguta zubima. Mali grč u bradi kao kod preživara, i ponovno gutanje zalogaja koji se tek vratio iz grla. Nonšalantno se okrenuh kad je glavonja podigao obrve u mom pravcu, a onda je usledio šok-šou...

Izgubio sam vazduh i pao na neonski pod; prsla su mi rebra. Gledam neko dete koje drži pištolj i glavonju koji sisa šuplji zub, pljuckajući izvakani muskat u tanjir i žvrljajući prstom po porciji.

Pa je l' treba da ti crtam da ne pucaš u čoveka! ciknu ljutito, a zatim stane iskreno da mi se izvinjava – Šta ćeš, jebi ga, turbo klinici. Sva sreća da je bio gumeni metak. Znaš... smeje se. Nije navikao na umetnike, čudno si ošišan.

I tako društvanice prihvati smeh i šalu, ali nekako usiljeno, nevoljno.

– Može tura pića? Si, šefe!

– Za umetnika dupli wiski!

Stiže Johny. O.K.!

– A gde nestade onaj nestašni Bambi, urokljivog pogleda?

Crno, monumentalno ogledalo na plafonu blistalo je poput noćnog neba satkanog od bleštećih dijamanata, pretežno muškog prstenja. Ulazi Deki u lokal sa Senturionom (pola čovek, pola tenk, pola Voždov alter ego), noseći u obe ruke kese za đubre iz kojih viri krzno. Cakani je izveo ekipicu specijalaca, pa su uneli čitavo tuce kesurina i kao jastuke ih pobacali preko šanka. Dekijev projekat je instalacija od osamdeset osam maršalovih gistro bundi koje bi bile izložene, i kao fazon, i da se može sedeti u stakleniku za vreme zime.

Seljačko dete koje je nekad sanjalo da dođe u Beograd i da ga nabadaju huligani na velikom derbiju Hajduk – Zvezda za Kup maršala, sada je pravi delija, Obilić (prezime); svetac rođen kao ratnik čija je slavna karijera počela posle utakmice Zvezda – Drezden u kupu kupova. Te noći šenlučeći na Trgu slobode izrokao je jednog Nemca koji se sasvim slučajno zadesio tu, a za koga se kasnije ispostavilo da je neki famozni kontraobaveštajac. Osim frajera sa mrkim pogledom koji mu je šmekao novog dečka, Deki je iz neznanja umeo usput da rasturi i balkansku špijunsku mrežu DNB-a. Postigao je u životu ono što je želeo i zaista se borio da može slobodno da kaže: Moj ljubavnik je Srbin. Nežno je ispratio Senturiona i njegove telohranitelje.

15 Seli smo zajedno za šank dok je Cakani servirao klopku. Močvarno te-
žak miris parfema iz duty free shopa mešao se sa cvrčanjem mesa sa roštilja. Čudio sam se mirisu tih kesa, iako sam znao da je bunde kupovao svake nedelje na Kale-
nić pijaci.

Svinjski gulaš je serviran na prepečenoj svinjskoj kožici, uz žuti prevreli kozji sir, za koji se kaže da vonja na jarca zbog kristala mokračne soli koja ga patinira. Srkutao je meso i vrelu, želatinsku, roze krvavicu, a zatim uz devrek sa parmezanom iz Gruzije pojeo i tanjir krckave kožurice. Pošto ga je stalno vatrirao biberom, onako oznojan usred jela stade divljački kijati, ispljuvajući napola izvankane hrskavice i iznutrice, uz cmizdrenje da mu je od čitave frke preseco poslednji zalogaj. Cane mu je dodao ledeni crni čaj od "guarana" i "mandragore", dok je ispred mene postavio srebrnu vedricu za "mostarsku žilavku", na ime pardona zbog incidenta sa njegovim klijentima. Pod fluorescentnim svetiljkama, uz odgovarajuću temperaturu vazduha koji je priticao iz erkondišna, na mermeru su ostali tragovi rigotine i krvavica, a pozamašna ikebana čačkalica doimala se kao alatka za vudu hirurgiju.

Neprijatna tišina. Jedva sam čekao da zbrišem, ali kako je leti kod mene na mansardi velika zapara zastadoh, kao da se ograbem za neki prašak za bube, da častim tetku, kad upadoše unutra dva mongoloida bukvalno umotana u iste one kese. Prodavali su nekakve listiće mokre od kiše: ispostavilo se da su to lozovi spe-

cijalnog kola igre na sreću. Deki nije podnosio sirotinju, te im sve to odmah pokupova i baci se na igranje "zippo" upaljačem, spaljujući razne hartijice, flajere i pozivnice iz velike kristalne piksele.

Začu se antiseptična melodija iz muzičke kutijice na navijanje. Plastična balerunica bila je tajna amajlija sefa za prašak. Od Dekija se često tražilo da bude dobar i to ga je žešće nerviralo, te mi iz nekog, njemu svojstvenog pravoslavnog milosrđa turi krajcovanu dozu, kao: Ćuti i kenjaj kad si seo na tuđu šolju.

Međutim, u interesu mu je bilo da mu ozloglašeni gradski D.J. napakuje ekstremno bučnu kulisu za restoran, i to sve semplove od Johna Cagea do Stockhauzena i Stepeltona, na primer: da izmiksujem nekakav industrijski ritam sa kosmogonijom Pendereckog i da radiofonski povežem tehno-trans sa Napalm Death.

Obožavao je da ljude teroriše muzikom, te ja sa olakšanjem pobegoh na radni zadatak.

DRUGA RUKA

Zamislimo da našeg junaka prvo vidimo s leđa, napetog poput skakača u vodu na rubu odskočne daske, skupljenih peta, kako se polako diže i spušta na nožnim prstima leve noge, jer desnu nema. Tako svako jutro gimnasticira Cane pored fliperera kod toaleta. On nikada ne napušta club. Prvo rasprema stvari sa fotelje. Odeću uzima sa stolice za ljuljanje. Novine podiže sa poda. Vešto baratajući štakom doskače do šanka. Usput uzima torbicu za papilotne. Ogleda se; povlači rajsferslus; vadi češalj, pincetu, veštačko oko. Potpuno nadnešen nad ogledalcem, desnom rukom povlači desni kraj oka: trep; sad štimuje staklenca. Šminka se, prljavu vatu baca u korpu ispod sudopere. Napamet rukom oseća temperaturu vode; nakon štelovanja grimase baca štaku i namešta hidrauličnu protezu.

Ustaje i hitro trčkara od toaleta do magacina vezujući u čvor crvenu kravatu na tufne. Kravata je prekratka za nešto bolje. Iz džepa vadi bočicu, guta šaku vitamina C i B, šaku sedativa i paklo šampona za želudac. Stavlja lisice na ručni zglavak. Kači koferčić sa lancem. Namešta šifru na bravi. Proverava prislušivače u kristalnim zvoncima fluorescentnih lusterčića. Uzima stolicu. Penje se da bi bolje podesio kameru. Kontroliše mikroodašiljač koji emituje snimljenu radnju.

Ide samo tu preko puta, ali kako je ukapirao da možda u brzini nije oprao zube, pita me za žvaku. Sad se vraća! Crna kožna pesnica otpušta kvaku. Lažno zlato oplata masivnih ulaznih vrata treskom zasijaše. Vitki lik u crvenoj košulji s kravatom i prslukom doimao se malo "demode", ali bi možda pristajao kao

krupije u nekom kockarskom salonu na parobrodu koji vozi turu po Misisipiju. Ovako, kao ratni invalid, dobrovoljac Srpske garde (oduvan je bacačem plamena kao i Giška kod Gospića), radi kod Dekija kuvarske i kurirske poslove.

Cane je bio mršav, visok i koščat, klasičan narkoman. Ratne rane su mu savile leđa i vrat, ali on je pokušao da krivljenje izgadi ispravljajući se silom. Pri tom su se njegova usta, čije usne nisu više držali zubi već su ležale neposredno na praznim toksikomanskim desnima (pošto je veštačku vilicu stavljao samo kad jede), izvijala u mučan izraz, kao da ima nešto neukusno u njima. Nekad silos i atleta, danas opaki dužnik, jer mu je Deki platio estetsku operaciju za uklanjanje opekotina i ožiljaka. Kažu da je usput dosta korigovao lični opis. Sirasto bled, ostavljao je utisak čoveka koji je pretrpeo težak udarac, ali ga još nije napustio bonton.

Vau! Tresnuo je vratima i ostavio ih otvorenim. Vratio se dosta brzo, skoro istog trena, ali bez akten-tašne i lisica, noseći poveći paket zamotan u apotekarski papir na kom su bile masne fleke. Bile su to goveđe kosti iz kojih je nečim između šprica i pumpice Cakani isisavao sadržaj. Odlučio je da za doručak iznenadi frajera. Dugo to nisu jeli: medaljoni i ajmokac od koštane srži. Deki to voli da jede u kombinaciji sa vijagrom. Ovaj put, koliko vidim, moraće se zadovoljiti mirođijom, i biberom, razume se. Samo što htedoh da zaustim da sam sve radio-matrice prebacio i odrezao na tri CD-a, kad se na vratima ukaza ukipljena prilika sa raširenom *Politikom* preko lica.

17

Novine su se polako spustile poput garnizonske zastave, otkrivajući agresivno sjajne, sitne, crne oči i blajhane obrve, poročno glupog guštorskog pogleda. Tad sam još mislio da ću stići nešto da kažem, ali nema razgovora dok zubi cvokoću. Deki mi prilazi preteći prstom kad zvr... zvr... kaže mobilni.

Kosa mu je nalikovala na izbrijanu čeličnu vunu, i na svaku pauzu između zvonjave mobilnog telefona on bi je počeo uz šištav zvuk. ššš... zvr... ššš... zvr! Bez komentara je prislonio telefon na uvo, ocutao još koji tren, pogodio opuškom cigarete Caneta u nos u trenutku kad je ovaj izlazio iz lokala ogrnut tigrastom bundom, u kojoj se majmunisao, i, nemo kao Tarzan, zinuvi izdahnuo poslednji dim, a zatim poput lečnika u viziti, obratio se pacijentu:

Prošlo je... tačno... 48 sati, 12 minuta, 2 sekunde. Pa, brate! Ne znam šta... odakle zoveš? Iz Narodnog pozorišta... pa imam i ja profi-tonca... pusti sad miksetu, nego ko će sad da umuti 146 kobasica... ceo svinjokolj ste pustili na razglas... a jes kurac bio veći nego na trgu... vidi ti da odvojeno upržiš 122 limuna u par kašičica "koka-kole" s praškom. Da, da, ništa... posle ih baci, al' nek se osuše... Da, dodaj za promenu još neki prašak i one tri mentol bombone, a četvrtu sisaj dok se krčka... Što si ga kupovao forom da je na spisku za radni logor, uzdahnuo je pronic-

ljivošću često prevarene žene, kojoj je sve jasno po glasu. Jebe mi se da od tih pičkica akademika žickam recenzije. Ma daj, nisi valjda ozbiljno mislio da rokaš i crvenu papriku... Pa ko je još video kolače sa alevom? Ma sigurno su ih pekli, ali u Jasenovcu... Jedi, bre, govna i ostavi, keve ti, mešavinu da se ohladi pa ukrasi sardinama, karamelama, piškotama, šlagom sa marelicom na vrhu; a posle ga možeš koristiti i kao melem za čvoruge... Jesam, jesam, izvadio sam domovnicu... Jebi ga... Pasoš je potreban i kad se putuje na tripu, ma taj kreten nek se nosi u kurac, ja mu nabavio američke mašine, a onda ovaj zakon o informisanju... nigde papira normalnog, nego neki bugarski, pa ga traka gužva, pa, brate, ti sad vidi. Tadžikistan, brate, Uzbekistan, ma kakvi, bre, bakrački, kakve monografije, ono što ja hoću to je samo digitalno, radiću prezentaciju na di-vi-diju, ne brini, brate, samo šalji drpca. Ima da ga karam, jok ti ćeš, ma zapušićemo mi njemu usta, a ja ću mu se lično iskenjati u guzno crevo. Neka, neka, neka još bolje, onda vidi ti šta možeš sa tim KFOR-om? Opaka, opaka, opaka je ta Albanka, ali sranje je kad sam naduvan tek tad mi se puši, a moram da prestanem... pa počeo sam ponovo da pijem kreatin, ne znam koji mi je kurac, u principu imam volju ali šta znam neka... he he, moja pičkice, ako nisi ni za kurac dođi, dede, da tata to proveriti i overi. Ehe he, eto tako ti kažem, idem u teretanu, sparringujem... ovo se tek otvorilo... halo... halo... Halo... promrmlja bezizražajno i zamuče, vrteći svoje brojanice koje su u stvari ogrlica od dečijih prstića.

18

Bio sam zgranut dok sam ga posmatrao u pozi baštenskog kipa i mislio da pati od nekog čudesnog oblika halucinacije, pa više i ne zna kome se obraća. Ili je toliki manijak da doziva mobilnim samog sebe, kad se stvori Cane prinoseći tacnu sa medaljonima od koštane srži i času majoneza.

Ustima zaglava času i poče srkati majonez. Stade grgoljati kao da ispira grlo. Odjednom se ukoči. Telo zaustavi dah. Skamenjeno lice poče crveneti, a posle minut i kusur Cane se drznu da pita. Je l' Senta? provrska Cane glasom pregorelim od jakih pića i opijata. Ko je to bio? Deki je već krenuo da modri kad ga je Caki stao drmusati u fazonu – Koji ti je moj, šta izvodiš? Žuti, slinasti mlaz ispljunuše napumpani, zakrvavljeni obrazi po celom Cakijevom licu.

Pa ja sam, Bubuljica – izjasni se čovek. Hotu da ga sasladim kavijaromama!

Cane je, ipak malko ćopajući, brisao lice kravatom na tufne; a tresak čelika i skupoća pozlate ulivali su mi strahopoštovanje prema službenicima ovog svetog mesta i njegovoj misiji.

Mama, mama, hotu kavijal!

Znaš, Deki, rekoh šeretski, i nisi neki – i odoh.

Za danas dosta.

TREĆI LJUDI I NELJUDI

Smeteno sam zurio u nered dečijih i igračaka za odrasle, u štapove za ribolov, pumpe za bicikl, četke i praškove, izduvani fudbal, porno rekvizitu, sportske sprave, u svu tu nemarnu i rasipnu opremu jednog sveta koji je ispaao iz ogromnog, mrkog ormara, koji sam tu postavio umesto stražara. Ponovo sam se posvetio ritualu otpakivanja kutije jeftinih cigareta, kao da se radi o bombonjeri, usput lakirajući svoje divne duge nokte "stardustom". Ne! Barem ne danas! Znam ja sve to dobro, ali gde da skitam kad su svi zapalili? Samo u suprotnom pravcu!

Sva se ta masa prašine koju sam znao istopila kao heroinski puder i iscurila iz glavne arterije ovog grada koji zbog toga ne krizira nego fura lažnu Unikrv slobodno besmisleno.

A kad besmisao shvatiš kao činjenicu, onda živiš s tom činjenicom.

Svuda je odjekivao bučni, neprekidni koncert sigurnosnih alarmatora i sirena dok nisam gromko spustio giljotinu okna u mansardi.

Studio u kome sam se zatekao pripada Srbi de Stilu u čijoj sam klasi na Akademiji šljakao kao model od Nove godine, pošto me na Radiju zbog suspenzije nisu isplaćivali – bez obzira na reklame i džinglove koje sam montirao. Na meni je bilo da, ako je potrebno, dočekam delegaciju paradnih ždrebica koje su dipale kao da na sebi nemaju ničeg do mamuza i nakita, cokćući žvakaćim gumama, vrcakajući u sekretarskim kostimima, srdite i podjarmljene.

To je bio nekakav magacin za privođenje, ispunjen prilično dosadnim modernim sličurinama u geometrijskoj apstrakciji. Bez duše, gotovo bezbojne, i sad su se ta njegova minimalističko konceptualna remek dela okomila na mene kao portreti lažnih predaka na zidu.

Duž hodnika, vojnički raspoređene saksije fikusa motrile su moj odlazak. Kad sam otvarao sandučće za hidrant da pohranim kalauz od jebarnika, na noge mi ispade kesa zlata. Podigao sam je i malo bolje osmotrio, moglo bi se reći da je to zubno zlato; ili da su to nekakvi, pretpostavljam, eventualno, da ne kažem nečiji, izvađeni zlatni zubi. Težilo je više od trista grama. Ostavio sam procenu za neku bolju priliku, začepio vratanca od lima kako mi je zapovedeno i ajd sad u blejanje ili narkić-parkić.

Superiška. Na autobuskoj stanici više nije moglo ni o čemu da se razmišlja, jednostavno Srbi vole da se guraju po gradskom saobraćaju, kako se kaže: Kao Jevreji na nebu za vreme Holokausta. Starci, babe, borci, samuraji beogradskog asfalta, nema ih na stanici više od hiljadu i po, najviše dve. Besprimerni građanski bankrot, neuljuđen, bezlična masa u potrazi za jednim jedinim jedinstvenim licem i tribunom. Nakaze režima, sistema torture, beskrvni, uskogrudi, ograničeni, sa otužno tupim pogledom, umornim od užasa svakodnevice.

Nije jezivo to laktanje sve te bulumente došljaka, izbeglica, kolonizatora, već taj popularni smrad; te sam u hodu, dahćući sebi u nozdrve, žmurio i stapao se sa mirisom pepermint a i žestine.

Nakon pola sata počela je provala oblaka, i to takva da su ogromne kapi kiše prštale ko sačmarica. Pre nego što je kiša prestala, moji podočnjaci preobrazili su se u modrice, i ja, kao i obično, natakaram crne naočari, odjebem bus i krenem na hodočašće, na uviđaj u štetu zlikovačke agresije. Pošto dugo nisam išao prema Mostarskoj petlji i nisam još video srušen Generalštab, krenuh u razgledanje antike.

Čim sam izašao iz najužeg centra grada, ništa se više nije čulo, osim jeke odsutnih stvari, osim neizbežnog zavijanja nevidljivih bušilica i krikova.

Negde je zvono otkucavalo sat, ili je to možda školsko zvono? Ili je negde služba Božija, ili odzvanja stado ovaca od šifčarskog terora izbeglih Srba sa Kosova. Tragovi NEVREMENA, anticivilizacijski zvuci nas uhode po gradu laži, u kojem se bez poroka i zlodela osećaš kao u kupleraju bez klavira.

Na ovom ostrvcetu raspadnute Jugoslavije, obeleženi okrutnim znakovima prosečnosti: pegavih šaka, skupljenih usana, masnih vratova, sa tankim osipom od preuštirkane kragne, isflekanih revera, sa pojasom za spasavanje otromboljenim od masne i skrobaste ishrane, krezubi mrtav čovek leži između dva kioska, vavolji pacovsko meso pljeskavice i plače.

20

Ono što je ostalo od zgrade Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srbije jeste zadah drvenog uglja, mokraće, ustajale ribe i butana i ulica po kojoj se mogla izučavati istorija zanata vojne okupacije. Tačno ispred Američke ambasade, skaredno izvrljane WC grafitima, sa obaveznim KURČIĆEMO SE DO KRAJA, sa press oznakama i fotoaparatom, ekipa ozbiljnih cugera u maskirnim kombinezonima. Tamani čokančice i vija Cigančice, i to na takav način da sam pomislio da se banda kanibala maskirno uparadila da ulovi neki plen, kad eto ti i Smrde, javne ustanove na dve noge, koji hoda gradom duvajući u kesu s lepkom. Čak se i on, sav u lepku, pridružio tom igranju šuge; pri čemu ga Cigančici – čistači cipela – gađaju arsenalom četaka i imalina jer Smrda naravno užasno bazdiše. A sad na iskap, veselo moje reportersko društvo, da biste i vi zaštrcali pljuvačkom Smrdotinu.

Na taxi parkingu kod Generalštaba, preko puta Palate pravde, visoke glasne potpetice profuknjača i psihotično zujanje dilerki deviza. Zzzzzz... Nisam znao ništa pametnije, pa sam u ulici Kneza Miloša bez broja razmenio poslednjih deset maraka. Ja koji noću nikad ne izlazim, sit viceva naduvanih inspektora, kroz tamna stakla naočara registrujem sablasti koje plešu u magli opustošenih ulica.

Besposlena gomila zlikovaca kao i ja marljivo trenira gluvarenje i ništavilo doušništva. Korumpirani uniformisani nitkovluk slavi svoje saturnalijske. U čitavom tom pandurskom kupleraju, snagom volje sam se prisilio na neobičnu halucinaciju – prvog lica jednine – koja me je zablesnula trenutno, poput bleska polaroid blica, pa me polako popuštala.

Ogroman broj policajaca nalazi se u Beogradu, svi muškarci od početka rata orni za Veliku Srbiju. Stalno raste njihov broj, jer rat nema svršetka. Dolaze ovde da banče i piju i jebu travestite jer u njihovom selu toga nema. Svako jutro se laćaju svojih vaspitnih palica i kreću da prevaspitavaju. Niko nema predstavu koliko je vremena proveo u Beogradu bez iluzija i snova i niko ne može zamisliti tu gomilu policajaca koja je dala život za Srbiju Galaksiju.

No, svi smo čuli zavijanje sirena za uzbunu. Svako je tad stao pred lice svog policajca. I živi i mrtvi bili smo ista gustina, ista masa... Cena mira sigurno nije masa leševa koju žderu ribe Savom i Drinom. Svaka cena ima pokriće samo u zlatnim polugama ili u zlatnim čeljustima, i to dobro zna čak i ova pandurčina koju gledam kako ždere hamburger, sa svim priložima, umotan, zbog senfa koji mu curi po čizmama, u čitavu rolnu papira. Šta će vam onda milijardu kioska i prčvarnica u kojima sve pršti i piša od lošeg piva, kad je naš dragi Bog ovaj spektakl u produkciji Kosmos-Kosmet režirao na kokainu i viskiju.

Bez obzira na sve, još nisam pobjegao iz zemlje. Ne znam ni šta može tamo da me čeka. A i ko će onda više ostati ovde kad sam Ja jedan od poslednjih. A nisam kukavica. Pisac sam, što u Srbijici znači da važiš za žešćeg momka, koji se odavno navikao na legitimisanje, hladne tuševe, fizičke kazne, tešku homoseksualnost prilikom isleđivanja, jer si lokalnom izdavaču *Književne reči* uvaljao paket trave ne bi li nešto objavio.

Želim samo da naglasim da su mi namere bile da napišem original falsifikata – made in Serbia – klasičnu srpsku lošu knjigu, koja je posledica mog rđavog načina života, loših roditelja i ortaka, loše politike, izolacije i nametnutih sankcija, lošeg piva i pljeskavica i šta više kad ničeg drugog i nema.

Neki tipovi su kao Nemačke simfonije: imaju i ime i prezime i umetnički broj i stav u E-molu, pa se opet poistovetite baš sa nekim nadimcima kao Sneki ili moj Deki, i stanete ih literarno braniti. Dužnost mi je da pazim i na druge zanimljive stranputice, ne samo kucati recepte, već pročitati sopstvene poteze, ove za sada, iz bezbednosnih razloga još anonimne ličnosti.

Vrlo je opasno posmatrati svet za pisaćim stolom, u zavetrini analizirati, špijunirati i vešto živeti preznojavajući se u nekom zatucanom srpskom gradu, držeći u rukama konce jedne informacione mreže, čekajući samo da ista ona

čizma umazana senfom probije vrata mansarde ili da udarac kundaka u lice označi uvod u užitke preslušavanja. Tu onda više nema priče; tu počinje libreto za veliku Operu.

Podne je. Giljam uz Balkansku do hladovine podzemnog prolaza gde se nalazi dragstor "Manijak". Tu čovek može pročitati stranu štampu, slušati muziku i naravno popiti crno pivo; to pod obavezno. "Manijak" je otvorio debeli Bandaš, čovek zastrašujućeg izgleda, pravi sumo rvač, koji je radio sa mnom kao tonac na radiju. Već početkom rata on je odjebao sve folirante i amatere i nakon, bogami, pet-šest godina kolporterisanja otvorio svoj mega kiosk, bez straha od smrti i bez sujeverja – sam svoj čovek.

Oženio se, razveo, ponovo oženio. Pre neki dan čujem dobio ćerkicu. Čestitamo! Kad tamo, u hladu i pomrčini podzemnog prolaza velika racija: tuku, tuku, tuku i tuku da pendreci odzvanjaju po glavama, kao da neko puca iz prigušivača. U ime naroda startuju i Banduša, ali njegova glavudža malo jače odzvanja. U skladu sa vremenom i njegovim uređenjem dolazim na red i ja. U zadnjem džepu pandur mi pronalazi predratno izdanje, maleno ali u kožnom povezu – *Jedna Swanova ljubav* – i divljački ga istrže iz poveza kao da crnoj ptici lomi krilo. Nemoj da te još jednom uhvatim kod debelog bez lične karte! te mi je tako nabio nogu u guzicu da sam roknuo glavom u frižider, sa koga je pao plastični svetleći ikonostas sa likom svetog Save.

22

Polomljene diode su treperile iznad moje glave. Ležao sam u polumraku. Odjednom, sinu mi ideja, te ja kulturno, kad ga je dobrano izdrkao, priđem istom onom kurajberu koji mi rastvori čmar cokulom, da mi završi šemicu za pola paketa, pa da palim kući da tripujem.

Ako si umetnik nisi Bog! Jebem li vas u ta usta, samo bi duvali.

Zadrigli pajkan zajapurene labrnje sa izbočenom donjom vilicom uze mi onih razmenjenih deset maraka.

Pa ja sam hteo samo pola džidže, promucah.

Mrš đubre u pizdu materinu, nemoj sad da te nabijem u samicu. Što nemaš prijavljenu adresu stanovanja?

Nakon svega gledamo ja i Banda iscepanog i rasčerečenog Prusta i te gotovo bestežinske stranice velikana svetske literature zablacene i izgužvane. Ja da se sagnem, a na to će Banda, veliki gazda Čikaga:

Džoni, pusti to... idi kući, iskuliraj ga, prijatno ti bilo.

Hvala, Bando, nisam ti...

Ja ću počistiti đubre... i tutne mi jednu konzervu "ginisa" na veresiju.

Tek je prošlo podne, a ja već kod kuće. Bilo kako bilo, usta su mi suva i ispucala, što od vrućine, što od čestitanja; a nešto sam već bio oktinuo pa ne znam ni kako sam ušao. Isprva pipkajući, neko je spustio šalone na oknu, tražio sam prekidač i našao ga slatko ispupčenog kao žensku bradavicu.

Šta je ovo? Nisam ni pio ni duvao? Frapiran milujem pogledom prostor koji je bio savršeno vlašten, i to do one nijanse koja ne polazi za rukom čak ni domaćicama, možda eventualno engleskim slugama. Otvorio sam Bandino pivo, otvorio okno i otvorio frižider. Mogao sam od Bande bar da telefoniram. Ovde nemam ništa sem TV idiota kog nisam gledao još od događanja naroda. Kako vreme prolazi... znači više od deset godina. Onima koji nisu imali smelosti da ostanu sa nama kad je sve ovo ludački počelo, prevashodno mislim na sve moje drage prijatelje, koji se sada teško zloplate prognani i uniženi po raznim inostranstvima, valjalo bi nekako utešno dojaviti "blago vama".

Iz zadnjeg džepa izvadih travu zamotanu u par stranica iz "Traganja za izgubljenim vremenom" i smotah joint. Slabo je nešto goreo moj čupavi tompus a ja sam se gušio u dimu ideja koje sam upravo ugljenisao, a oni skotovi, to jest stereotipovi tako neuverljivo razderali. Sad mi se raskupusao i joint te bacih tompus u sudoperu koja je blistala kao santa ledenog brega. Neko sa zlatnim zubima je počistio i atelje.

23

Držao sam oči koliko sam mogao otvorenim, i zadovoljno se cerio u cevi za vodu koje su duž plafona brektale i klokotale. A kad sam provalio da ću zaspiti, skočio sam na njih, obrnuo se natraške i visio da mi malo krv udari u glavu; međutim, sve je to težak kuluk kad si naduvan, te sam se sav mokar od znoja stro-poštao u krevet (pravo ispod mene) i umro u superfazonu. Spavao sam dugo i slatko kao komunjara sa partijskom knjižicom koja nosi jednocifren članski broj.

To je to... Tako treba! E, ne lezi vraže, i ja se prenu iz sna. Mogao sam čuti kako neko zagonetno diše, mogao sam čuti i aritmičan rad srca, mogao sam i zažmuriti od straha; vilice su radile kao kastanjete ali ih nisam mogao otvoriti u nekom drugom vremenu. Na pozornici tuđe gajbe ukazala mi se prilika za koju sam se upitao: Kako je moguće ovoliko ostariti? Njeno zbrčkano lice boje šmirgl-papira, njena grba i taj zvuk iz grudi, kao šuštanje masnih kesa. Obrve neprijatno svrbe dok se izvinjavam starici, kako nisam znao da je ona Srbina keva, a ono sve tik do tika, grimasa stiže grimasu... U redu je, gospođo, neprijatno mi je, nisam znao... Nema vode inače bih ja ranije oprao, pa ne znam kako al' od juče nema... i sve tako skrećem pogled sa čaše ustajale vode. Mehurići kiseonika su se prislanjali uz zidove stakla odveć slabi da se iskobeljaju napolje. Starica živog oka, crnog kao katran, prostrela me upitno, sa bolno otvorenim ustima nad mojim nevaljalstvom i aljkavošću. Kolutajući očima pred garom u sudoperi ona se još više pokunji. Ka-

sno je, vi ste stari, ja bih vas otpratio, razumete, tek sam se probudio pa sam malo mamuran. A mislim se, idi ženo u vražju mater i nemoj mi pretiti tim zevanjem i zavijenim skorušenim prstom srednjakom. Htela ti to ili ne, ajd sad napolje! I tapšući majušnu baku po grbi izgurah je u mračni hodnik.

Jebo te ja, koje je ovo ludilo, ko će ovo izdržati, da ga jebem? Udarim po teliji, ajde, mislim se, neka korist od bombardovanja. Nema TV bastilje premda izginuše onoliki nesrećnici na pravdi Boga. Kad ono isto skroz: prikazuju počnu basnu o magarencetu i kreposnoj monahinji. Prebacim već iscrpljen Čičolinom kad ono TV feljton iz časova anatomije: jednoj trudnici – čuj zamonašenoj – u okolini Gračanice, šiptarska takozvana oslobodilačka banda izvadila je fetus i ponovo u stomak sajlom zašila živo prase.

Seti se samo onoga, ne mere se, ne mere se živit sa njima, a eto neljudi, monstrumi u ljudskom obliku, za lijepu našu i veliku Džamahiriju, Džihadovci koji su našeg Perka, Pericu Guzine Nogova Đogatova Petrova Kostur Radovanov Baba Kuranin Sava Malin Milko Perica Krokodilkov što su mu Alahovi sledbenici i ustaški bojovnici po direktivi Vatikana oči vadili i trgali uši odsekli mu onu malu dečačku kiticu pišu našu za našu dicu unuke naše od generala Lepenskog Krajišnika Gromovnika od Kuča Okučana kuricu našu pojeli naše stare nejač svetinja i ognjište, ne mere se živeti nego se vari joint i stond samo STOND.

24